

Arrest

nr. 112 145 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 oktober 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 12 oktober 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 29 maart 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven diezelfde dag in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Khogyani (provincie Nangarhar). U bent een Pashtoen van etnische origine en ging zes jaar naar school. Sinds u de school verliet, hielp u uw vader op het land. U zorgde ook voor de dieren.

Uw broer A.(...) ging twaalf jaar naar school. Nadat hij afstudeerde, ging hij in de vijfde maand van 1389 (juli-augustus 2010) bij het Afghaanse nationale leger (ANA). Hij was gelegerd in de provincie Helmand, meer bepaald in Delaram. Uw broer had de rang van sergeant ('zabet') en had elf soldaten onder zich. Hij bekampte de Taliban en zocht wapens van de Taliban. Omdat de Taliban ook in uw eigen regio zeer actief zijn, verzweeg uw familie dat uw broer voor het ANA actief was.

In de eerste maand van 1391 (maart-april 2012) werd uw broer het slachtoffer van een explosie. Hij werd ernstig gewond naar Kandahar overgebracht. Na enkele weken bracht men hem naar een militair hospitaal in Kabul. U heeft hem daar bezocht. Na twee en een halve maand werd uw broer van Kabul terug naar huis gebracht. Hij was grotendeels verlamd en had veel zorgen nodig.

Enkele dagen na zijn terugkeer in het dorp zijn de Taliban naar uw huis gekomen. U was op dat moment bij uw oom in een ander dorp. De Taliban zeiden tegen uw ouders dat uw broer al genoeg gestraft was maar dat u een spion was. U zou volgens de talibs via uw broer in het leger informatie over de Taliban aan de autoriteiten hebben doorgespeeld. Zij eisten dat u uw activiteiten voor de overheid zou stopzetten en dat u voor hen zou komen werken. U kreeg ook een dreigbrief. Toen u dit alles vernam, besloot u bij uw oom te blijven. Een week na hun eerste bezoek zijn de Taliban nog eens bij uw familie langs geweest. Uw ouders lieten de Taliban niet in huis.

U meende dat u niet langer in Afghanistan kon blijven en uw oom regelde uw vertrek uit het land. Via Iran, Turkije, Griekenland (waar op 09/07/2012 uw vingerafdrukken werden genomen), Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 12/10/2012 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban u zoeken. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een dreigbrief van de Taliban, vier foto's waarop u en uw broer te zien zijn, een kopie van de badge van uw broer, een kopie van een andere badge, een kopie van zijn bankkaart en een dvd met videobeelden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat uw broer voor het ANA heeft gewerkt. Immers, doorheen de gehoren voor het Commissariaat-generaal is gebleken dat u zeer vage en summiere verklaringen over zijn beweerde activiteiten aflegt. Dat uw broer werkelijk bij het ANA actief was, dient dan ook betwijfeld te worden. U stelt dat hij in Delaram werkte maar u weet niet te zeggen waar in het district Delaram hij actief was (CGVS, 31/01/2013, p.10). De specifieke naam van de basis waar hij anderhalf jaar zou hebben gewerkt, is u eveneens onbekend (CGVS, 25/03/2013, p.6). Er kan nochtans verwacht worden dat u dit zou weten indien uw eigen broer hier zo lang zou hebben gewerkt en u, zoals u zegt, tijdens zijn tien dagen durende verlof met hem over zijn werk en activiteiten in Delaram sprak. Verder weet u niet of uw broer al dan niet met buitenlandse soldaten moest samenwerken. Ook dit mag verbazen. Evenmin weet u tot welk bataljon (of kandak) uw broer zou hebben behoord (CGVS, 25/03/2013, p.6). Nochtans legt u een document voor dat moet aantonen dat de persoon waartoe dit stuk behoort voor eenheid 2/215 van het eerste bataljon actief was. Dat u dit niet weet, is opmerkelijk. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, toont aan dat deze eenheid gestationeerd is in Camp Delaram II, en dit sinds maart 2010. Dat dit een nieuwe basis is, zoals de info aantoont, blijkt u ook niet te weten (CGVS, 25/03/2013, p.7). De aanwezige informatie stelt voorts dat deze eenheid samenwerkt met Amerikaanse marines en met soldaten uit Georgië. Zelfs als u daarmee wordt geconfronteerd, lijkt u hiervan niet op de hoogte (CGVS, 25/03/2013, p.7). Het lijkt niet geloofwaardig dat uw broer daar niets over zou hebben gezegd. U stelt dat uw broer de rang van 'zabet' had in het leger maar vreemd genoeg zou u dit pas na het eerste gehoor op het CGVS van uw broer vernomen heeft (CGVS, 25/03/2013, p.6). Dat u tot voor kort niet zou hebben geweten dat uw broer een leidinggevende functie had binnen het leger, is niet geloofwaardig. Of er tussen de rang van een gewoon soldaat en een sergeant nog andere rangen zijn, kan u niet verduidelijken (CGVS, 25/03/2013, p.6).

Voorts is het niet duidelijk waarom iemand die twaalf jaar school zou hebben gelopen, zou kiezen voor het ANA. U stelt louter dat uw broer al van jongs af aan bij het leger wou gaan. De informatie toont evenwel aan dat 95% van de rekruten bij het Afghaanse leger of de politie feitelijk ongeletterd zijn. U geeft zelf aan dat ook ongeletterden het leger kunnen dienen. Op de vraag welke specifieke taken uw geletterde broer dan had, geeft u opnieuw geen afdoende antwoord. U antwoordt nogmaals: "Hij was geïnteresseerd in het leger" (CGVS, 25/03/2013, p.6). Eveneens is het merkwaardig dat u enerzijds

op de hoogte zegt te zijn van het feit dat hij een contract tekende bij het leger en stelt dat u dit stuk bij zich heeft, maar u er anderzijds niet van op de hoogte bent tot wanneer het contract dat uw broer bij het leger had zou duren (CGVS 31/01/2013 p.7).

Ook over de beweerde activiteiten van uw broer bent u bijzonder onduidelijk. U stelt dat u niet weet wat hij precies deed (CGVS, 25/03/2013, p.6). Pas enkele dagen voor het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal zou uw broer u hebben laten weten dat hij voor "intelligence" werkte (CGVS, 25/03/2013, p.6). Op de vraag wat dat inhoudt, antwoordt u louter dat hij tegen de Taliban vocht, informatie over hen inzamelde en op zoek ging naar de wapens van de Taliban (CGVS, 25/03/2013, p.6). In hoeverre dit verschilt van het werk van een gewone legereenheid, is niet meteen duidelijk. Bovendien is het zeer merkwaardig dat u pas in België zou vernemen welke taken uw broer binnen het leger had. Overigens weet u niet of uw broer al dan niet ooit betrokken geraakte in gevechten met de Taliban. U zegt dat dit "misschien" het geval was (CGVS, 25/03/2013, p.10). Ook wat dit betreft kan aangenomen worden dat u het hierover wel eens met uw broer zou hebben gehad. Op de vraag of uw broer ooit een speciale training voor sergeanten of voor het departement "intelligence" kreeg, antwoordt u telkens dat u het niet weet (CGVS, 25/03/2013, p.7). U beweert voorts dat uw broer wel een training in Kabul kreeg maar u weet niet om welke training het ging (CGVS, 25/03/2013, p.7). U zegt nog dat uw broer naar andere provincies zoals Farah, Herat en Nimroz ging (CGVS, 25/03/2013, p.7). Op de vraag waarom uw broer naar deze provincies moest gaan, antwoordt u: "Ik weet het niet precies. Ik denk op een missie, ik denk voor iets" (CGVS, 25/03/2013, p.7).

Verder is het opmerkelijk dat u stelt dat uw broer thuis zit en niet meer bij het ANA werkt maar dat u niet weet of uw broer werd ontslagen of zelf de beslissing nam om het leger vaarwel te zeggen (CGVS, 25/03/2013, p.9).

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat het niet geloofwaardig is dat u een broer heeft die voor het ANA gewerkt heeft. Mocht de persoon over wie u het heeft werkelijk uw broer zijn, dan zou mogen worden verwacht dat u juistere en gedetailleerdere verklaringen over zijn werk kan afleggen. Dat u zich over vrijwel alle aspecten van het profiel van de persoon waarvan u zegt dat het uw broer is in dergelijke vage bewoordingen moet uitlaten, maakt dat er ernstig moet getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande.

Stel dat aan zijn activiteiten voor het leger geloof zou worden gehecht, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de problemen die uit deze activiteiten zouden zijn voortgevloeid evenmin geloofwaardig zijn. U verklaart dat de mensen van uw dorp te weten kwamen dat uw broer voor het ANA werkte en dat uw familie vervolgens problemen kreeg. Het Commissariaat-generaal stelde u tot vijf keer toe de vraag welke moeilijkheden u met de dorpingen heeft gekend, zonder dat u een antwoord op deze vraag kon formuleren (CGVS, p.2,13). U bent ook zeer onduidelijk over hoe deze mensen zouden hebben vernomen dat uw broer voor het ANA actief was. U zegt dat zij misschien van andere soldaten van het ANA vernamen dat uw broer gewond geraakte in een incident (CGVS, 31/01/2013, p.12). Wie die mensen dan zouden zijn, is u alvast niet bekend. U verklaart één persoon te kennen die met uw broer samenwerkte, namelijk een man uit Biar die u evenwel zelf nooit gezien heeft (CGVS, 25/03/2013, p.10). Verder bent u ook onduidelijk als men u vraagt wanneer men op de hoogte geraakte van zijn activiteiten voor het ANA. Zo stelt u de ene keer dat zij al kort na het incident en tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis op de hoogte werden gebracht (CGVS, 31/01/2013, p.11), terwijl u elders dan weer uitdrukkelijk verklaart dat zij het pas te weten kwamen nadat uw broer terug in het dorp was (CGVS, 31/01/2013, p.11). Dit is opmerkelijk. Stel bovendien dat de dorpingen en de mensen van de Taliban in uw dorp al eerder wisten dat uw broer voor het ANA werkte, dan nog dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat uw problemen met de Taliban pas na zijn terugkeer zouden zijn begonnen.

Voorts dient op volgende tegenstrijdigheid te worden gewezen. Tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u dat een collega van uw broer uw vader telefoneerde met het nieuws dat uw broer gewond was (CGVS, 31/01/2013, p.11), terwijl u tijdens het tweede gehoor beweert dat de familie op de hoogte geraakte van het slechte nieuws doordat iemand uw oom belde. Wie uw oom belde, kan u overigens niet zeggen: u zegt zelfs niet te weten of het iemand van het leger was (CGVS, 25/03/2013, p.10,11). Nog tijdens dit gehoor verklaart u niet te weten waarom uw oom dan zolang zou hebben getalmd om jullie in te lichten. Eerst stelt u dat u het niet weet en dat u de beweegredenen van uw oom niet kent (CGVS, 25/03/2013, p.10). Vervolgens, als de vraag u nog eens gesteld wordt, zegt u dat uw oom niet wou dat uw ouders zich ongerust maakten (CGVS, 25/03/2013, p.11). Dat uw oom zou verzwijgen dat uw broer levensgevaarlijk gewond geraakte, is evenmin geloofwaardig.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook andere verklaringen aantonen dat aan uw asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht. Zo blijft u bijzonder op de vlakte als het over uw problemen met de Taliban gaat. De inhoud van de dreigbrief die u voorlegt, kent u merkwaardig genoeg niet (CGVS, 25/03/2013, p.14). Nochtans kan aangenomen worden dat u een zeer grote interesse zou hebben in de

inhoud van een dergelijk belangrijk stuk. Bovendien zegt u dat het incident in de eerste maand van 1391 gebeurde, beweert u dat uw broer vervolgens drie maanden in het ziekenhuis lag, en verklaart u dat de dreigbrief enkele dagen na zijn terugkeer in het dorp bij u thuis werd bezorgd. Het is dan ook opmerkelijk dat deze dreigbrief dateert van halverwege de derde maand. U stelt dat de dreigbrief misschien (veel) eerder werd opgesteld en pas later naar jullie huis gebracht werd (CGVS, 24/03/2013, p.14)., wat niet overtuigt.

U verklaart voorts dat de Taliban na uw vertrek een derde keer naar het huis van uw familie zijn gekomen maar u heeft niet het minste idee wat er tijdens die ontmoeting gebeurd is. Of zij later nog een vierde keer zijn langs geweest, weet u zelfs niet (CGVS, 24/03/2013, p.14). Ook dit is hoogst merkwaardig. Het is overigens opvallend dat u bij het eerste bezoek van de Taliban niet thuis maar in het huis van uw oom zou hebben overnacht. Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom u die nacht daar verbleef, antwoordt u: "Gewoon zonder reden" (CGVS, 31/01/2013, p.13). Dergelijke toevallige samenloop van omstandigheden bevestigt het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

Bovenstaande argumentatie leidt tot de conclusie dat aan het werk van uw broer voor het ANA en de daaruit volgende problemen voor u en uw familie geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u ook niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het Commissariaat-generaal ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Echter, wat u betreft dient te worden opgemerkt dat u zich aan de veiligheidssituatie in Khogyani kan onttrekken door u in het nabijgelegen Jalalabad te vestigen. U bent meerderjarig en haalt geen gezondheidsproblemen aan. Uit bovenstaande argumentatie kan worden afgeleid dat u zelf niet duidelijk maakt welke uw precieze achtergrond is. Verder beweert u niet te weten of u al dan niet school liep tijdens de periode van de Taliban en blijkt u niet helemaal zeker te weten of Karzai al aan de macht was toen u de school verliet (CGVS, 25/03/2013, p.4). Dergelijke zaken tonen aan dat u mogelijk langer heeft gestudeerd dan u wenst toe te geven. Alleszins is het zeer opvallend dat u voortdurend poogt uw kennis te minimaliseren. U verklaart bijvoorbeeld dat u niet kan lezen of schrijven (CGVS, 25/03/2013, p.3), terwijl u minstens zes jaar school liep. Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een beetje Dari spreekt (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 10), wat u tijdens het gehoor van 31/01/2013 dan weer tracht te ontkennen (CGVS, 31/01/2013, p.5). Het is bovendien opmerkelijk dat uw taskara, afgeleverd in 2012, melding maakt van het feit dat u een student bent. Al deze vaststellingen lijken erop te wijzen dat u een veel betere opleiding heeft genoten dan u zelf beweert.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat in uw geval Jalalabad dient te worden overwogen als een volwaardig vestigingsalternatief.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw taskara maakt melding van uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's waarop ook uw broer A.(...) zou staan, kunnen uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien leveren deze foto's op zich geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die op deze foto's staat. De documenten die uw broer zouden toebehoren (bankkaart, badges van het ANA) zijn telkens fotokopieën en hebben bijgevolg geen enkele bewijskracht. De brief van de Taliban kan ook niet overtuigen. U stelt niet eens te weten wat er in deze dreigbrief, die aan u gericht is, geschreven staat. Dit is zeer opmerkelijk en bevestigt dat aan uw beweerde vrees geen geloof kan worden gehecht. De filmpjes op de dvd herstellen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet. De beelden van een ontploffing tonen niet aan dat één van de personen die op het filmpje staan hierbij ernstig gewond geraakte. De beelden van de persoon in een ziekenhuisbed tonen niet aan dat deze persoon uw broer is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift in subsidiaire orde “(...) de betwiste beslissing te vernietigen zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen (...)”. In zijn tweede middelonderdeel met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker onder andere de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“2/ Tweede onderdeel: m.b.t. de weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus Tegenpartij motiveert onvoldoende waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van deze motivering, wordt door tegenpartij geargumenteed dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld, aangezien verzoeker er over een veilig onderkomen en verblijfsalternatief zou beschikken.

Verzoeker deelt deze mening niet.

1/

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele twijfel geuit over het feit dat verzoeker afkomstig is van het district Khogyani in de provincie Nangarhar.

Omtrent zijn recent verblijf kan evenmin getwijfeld worden.

Verzoeker heeft zijn gehele leven gewoond in zijn dorp.

De beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming vereist een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade, niet een retrospectieve. Het verleden speelt in beginsel geen beslissende rol. Tegenpartij dient hierbij in de toekomst te kijken: dreigt verzoeker slachtoffer te worden van ernstige schade in dat deel (zijnde district Khogyani in de provincie Nangarhar) van zijn land van herkomst?

Dit is dus niet zozeer een vraag naar waar iemand in het al dan niet recente verleden verbleven heeft, maar waar hij in de toekomst naar toe kan of moet.

2/

Verzoeker is nog maar enkele keren in Jalalabad geweest, heeft er geen familie, noch vrienden of kennissen. Verzoeker heeft er geen sociaal netwerk teneinde er een leven te kunnen opbouwen.

Tegenpartij stelt in algemene bewoordingen dat verzoeker meerderjarig is en geen gezondheidsproblemen heeft. Daarnaast meent tegenpartij ook te kunnen afleiden uit de verklaringen van verzoeker dat verzoeker een betere opleiding zou genoten hebben dat hetgeen verzoeker heeft verklaard.

Verzoeker is formeel: hij is zes jaar naar school geweest, doch wegens de lage kwaliteit van het Afghaanse onderwijs kan verzoeker niet echt lezen of schrijven. Dari werd aangeleerd op school, maar opnieuw, wegens het lage niveau, durft verzoeker niet zeggen dat hij deze taal werkelijk spreekt. Nadat verzoeker met school is gestopt, is hij ook vele zaken die hij geleerd had, verleerd, aangezien hij de 'schoolse' zaken niet meer in de praktijk toepaste.

Tegenpartij meent dat uit het gegeven dat verzoeker meerderjarig is, geen gezondheidsproblemen heeft en mogelijk langer school heeft gelopen dan hij heeft verklaard, quod non, mag worden geconcludeerd dat Jalalabad een volwaardig vestigingsalternatief zou zijn.

Verzoeker is na de zesde klas gestopt met school om zijn vader te helpen op de gronden. Verzoeker

heeft geen werkervaring, behalve in de landbouwsector.

Met de opmerking die de raadsman van verzoeker formuleerde op het einde van het eerste gehoor, werd door tegenpartij geen rekening gehouden:

"Ten slotte dank ik dat er subsidiaire bescherming kan gegeven worden. Gelet op zijn familie in die regio. Ik hoop dat we weer geen beslissing krijgen waarin geoordeeld wordt dat meneer naar Kabul kan gaan want deze trip ondernam hij enkel omwille van het gaan bezoeken van zijn broer in het ziekenhuis. Ik wil wel eens zien hoe een persoon als meneer, een landbouwer, kan overleven in Kabul of Jalalabad."

(zie administratief dossier van tegenpartij, eerste gehoor van verzoeker, pagina 16)

Tegenpartij strooit te kwistig met de zogenaamde interne vluchtalternatieven!

3/

De veiligheidssituatie in Jalalabad wordt in de bestreden beslissing beknopt omschreven. Uit die beschrijving blijkt overduidelijk dat de stad Jalalabad nog met vele problemen, waar burgers het slachtoffer van worden, kampt.

De veiligheidssituatie in Jalalabad is nog steeds ongunstig en minstens niet stabiel te noemen.

In een recent rapport van de UNHCR (Research Paper No. 246, Broken Futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return tot heir country of origin, October 2012) wordt tot het volgende besloten:

"The debate around the forcible removal of failed asylum seekers has become somewhat polarized in the UK. Whilst very much aware of this debate, this report does not aim, to answer the question of whether or not people who have received a final negative decision on their asylum claim should be allowed to remain in the UK. Instead, we have sought to identify a particularly vulnerable subset of forced returnees: young , people aged 18 - 24 who have spent .formative years in the UK being looked after by local authorities as unaccompanied children.

What is clear from this research is that for a. proportion of the young people the UK government deemed it safe to return, it has been anything but safe, and their experiences should be considered by case—owners making decisions about return of former unaccompanied minors. For others, although they have not faced specific threats on return to Afghanistan, they have suffered with cultural reintegration, lack of employment and mental health issues. Some have reintegrated successfully and built a life for themselves, but many have tried to leave Afghanistan once again. It is our firm conviction that we have a duty (moral if not legal) to these young people as 'formerly looked after children', which, at a minimum, should mean that those 18-24 year olds who must return are monitored, and that support is providedr both pre and post-return, to give them the best possible chances of success.

It seems clear that the UK would benefit from significantly altering the way in which it views these young people. The young people still in the UK that were interviewed for this report held high aspirations for their futures, hoping to be teachers, engineers, doctors, mechanics and architects. Interestingly, the majority of the young people, who all originated from conflict- affected fragile states, aspired not just to remain in the UK and contribute to society herer but, if it was safe, to one day return to their country of origin and contribute to building a future there. The damage caused by the limbo of DLR, the risks young people face through absconding in the UK, and the severe mental health difficulties and lack of opportunities they currently face on return, severely limit their chances of being able to contribute to either society."

Daaruit blijkt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag.

Het is evident dat de moeilijkheden groter zijn als zij dienen terug te keren naar een plaats dat nooit hun thuishaven is geweest.

In casu zou verzoeker naar Jalalabad terug gestuurd worden. Tegenpartij houdt voor dat het zich vestigen in Jalalabad in de mogelijkheden van verzoeker ligt.

Voor wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient niet alleen gekeken te worden of er een reeel risico op schade is ten gevolge van willekeurig geweld in het kader van een nationaal of internationaal conflict, doch ook of er geen risico is op onmenselij ke of vernederende behandelingen.

De omstandigheid waarin een jongeman van amper 23 jaar terug zou gestuurd worden naar een grootstad dat hij slechts beperkt kent, houdt een reeel risico in op schade aangezien zijn bestemming, zijn welzijn aldaar geheel onzeker is.

De mogelijkheid van het intern vluchtalternatief wordt door tegenpartij te ruim geïnterpreteerd. Daardoor doet tegenpartij afbreuk aan haar Internationale verplichtingen.

4/

Verzoeker is van mening dat de beoordeling van de asielaanvraag (zie eerste middel) op zich los staat van de beoordeling van het reeel risico, zoals vervat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt,

maar wel dat de situatie op verzoeker betrekking heeft, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij elders zijn toevlucht zoekt.

M.b.t de veiligheidssituatie van Afghanistan, staat de provincie Nangarhar, het district Khogyani, nog steeds, ook volgens tegenpartij, op de lijst van onveilige gebieden.

In elk individueel geval moet, volgens de UNHCR, worden beoordeeld of van een vlucht - of vestigingsalternatief sprake is.

Internationale bescherming zou dan ook niet onthouden mogen worden op grond van een binnenlands vluchtalternatief.

Betrokkene zou dan terecht komen in een ontheemdenpositie, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst zou aldus aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden. Trouwens, tegenpartij betwist ook niet zijn identiteit, nationaliteit, afkomst en recente verblijf.

Verzoeker meent dan ook dat bij zijn terugkeer naar Afghanistan hij het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en verzoekt dan ook in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming aan de Belgische Staat.

Tegenpartij motiveert onvoldoende waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook artikel 48/4 Vreemdelingenwet en de materiele motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.

(...)"

2.2. De commissaris-generaal meent dat verzoeker zich aan de veiligheidssituatie in Khogyani kan onttrekken door zich in het nabijgelegen Jalalabad te vestigen. Hierbij wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker meerderjarig is en geen gezondheidsproblemen aanhaalt. Verder stelt de commissaris-generaal dat een aantal elementen er op wijzen dat verzoeker langer gestudeerd heeft dan hij wenst toe te geven. Dat verzoeker een beetje Dari spreekt en dat er op zijn taskara 'student' vermeld staat, lijkt er volgens de commissaris-generaal op te wijzen dat verzoeker een veel betere opleiding heeft genoten dan hij zelf beweert.

2.3. Op grond van artikel 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zoals recent gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (BS 22 augustus 2013), is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

2.4. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder meer het volgende (Nota met opmerkingen, p. 6 - 7 + 9):

"(...) Rekening houdend met de algemene omstandigheden, in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad, alsook met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, oordeelde de Commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker, een volwassen en zelfstandige jongeman die de beide landstalen Pashtou en Dari machtig is, over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt in Jalalabad-stad.

(...)

Verweerder antwoordt dat verzoeker geen concrete argumenten aanhaalt waaruit moet worden afgeleid dat verzoeker niet de mogelijkheid zou hebben zich in Jalalabad te vestigen. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat hij nauwelijks zou kunnen lezen en schrijven omwille van het lage niveau van het onderwijs en tot het volharden in zijn bewering dat hij nauwelijks geletterd is. Verzoeker kan hiermee de vaststelling dat hij zich wel degelijk in Jalalabad zou kunnen vestigen niet weerleggen. Immers, verzoeker is er wel in geslaagd naar een heel ander land te reizen. Hieruit kan minstens worden afgeleid dat verzoeker een initiatiefrijk persoon is. Bijgevolg meent verweerder dat het CGVS terecht heeft

*opgemerkt dat verzoeker zich om aan de problematische situatie in zijn regio van herkomst in het district Khogyani te onttrekken, in Jalalabad stad kon vestigen.
(...)"*

2.5. De Raad vraagt zich samen met verzoeker af of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker bij haar beoordeling van het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief in de stad Jalalabad. Verzoeker stelt in zijn tweede middelonderdeel dat hij zijn gehele leven in zijn dorp heeft gewoond en nog maar enkele keren in Jalalabad is geweest, waar hij geen familie, vrienden of kennissen heeft noch een sociaal netwerk teneinde er een leven te kunnen opbouwen. Verder stelt verzoeker weliswaar zes jaar naar school te zijn geweest, doch wegens de lage kwaliteit van het onderwijs in Afghanistan niet echt te kunnen lezen of schrijven en dat hij het Dari niet echt beheerst. Bovendien meent hij vele dingen te zijn verlerd. Ook stelt verzoeker geen werkervaring te hebben, behalve dan in de landbouwsector.

2.6. Met betrekking tot het onderzoek naar het persoonlijk profiel van verzoeker dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zich niet op concrete feitelijke gegevens baseert en louter uitgaat van een aantal vermoedens. Zo wordt uit de schijnbare onwetendheid van verzoeker en uit de vermelding 'student' op zijn taskara afgeleid dat hij een veel betere opleiding zou hebben genoten dan hij voorhoudt. Verzoeker blijft echter volhouden dat zijn opleiding, gezien de Afghaanse context, eerder beperkt bleef. In de bestreden beslissing wordt verder gewezen op het feit dat verzoeker meerderjarig is en geen gezondheidsproblemen aanhaalt. De vraag rijst echter of meerderjarigheid en een goede gezondheid volstaan om in Jalalabad een nieuw leven te kunnen opbouwen. De Raad stelt bovendien vast dat de raadsman van verzoeker zich in fine van het gehoor afvroeg "*hoe een persoon als meneer, een landbouwer, kan overleven in (...) Jalalabad*" (stuk 4b, gehoorverslag CGVS I, 31 januari 2013, p. 16). De bestreden beslissing biedt op geen enkele wijze een bevredigend antwoord op deze pertinente vraag, hoewel nergens wordt betwist dat de werkervaring van verzoeker zich beperkt tot het bijstaan van zijn vader bij diens activiteiten bij het kweken van granen, fruit en groenten in Kelaghoe (stuk 16, Vragenlijst DVZ, punt 10; stuk 4, gehoorverslag CGVS I, 25 maart 2013, p. 15). Zelfs de a posteriori-motivering uit de nota met opmerkingen dat verzoeker door naar een heel ander land te reizen bewezen heeft een initiatiefrijk persoon te zijn, die onmogelijk de lacune in de bestreden beslissing kan opvangen, is niet van aard om het summiere onderzoek naar het persoonlijk profiel van verzoeker op afdoende wijze te vervolledigen. De Raad stelt vast dat er essentiële elementen ontbreken om te kunnen oordelen of er in het specifieke geval van verzoeker, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad.

2.7. Wat het onderzoek naar de algemene omstandigheden in het land van herkomst betreft, oppert verzoeker dat hij bij een eventuele terugkeer naar Jalalabad "*zou (...) terecht komen in een ontheemdenpositie, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen*". Deze stelling van verzoeker wordt gestoffeerd met een citaat uit een Engelstalig document over de gedwongen terugkeer van jonge asielzoekers naar Afghanistan. De Raad wijst erop dat de informatie waarop verzoeker zich baseert te dezen niet dienstig is omdat de bestreden beslissing geen (gedwongen) terugleidingsmaatregel omvat. Anderzijds dringt zich de vaststelling op dat in de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd met betrekking tot de (veiligheids)situatie in Jalalabad (stuk 20, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad) nergens wordt ingegaan op de specifieke situatie van ontheemden. Er kan trouwens niet worden ingezien hoe het feit "*dat verzoeker geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij andere dan socio-politieke moeilijkheden zou kunnen ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan*", zoals de verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen (Nota met opmerkingen, p. 8), haar ervan zou ontslaan om de "*socio-politieke*" situatie te onderzoeken bij de beoordeling van het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief in Jalalabad. Bijkomend dient te worden aangestipt dat de evaluatie van de (veiligheids)situatie hoofdzakelijk gebaseerd is op berichtgeving die de periode van januari 2011 tot en met september 2012 behelst (Ibid., p. 12-15). In het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht dient de Raad zich uit te spreken rekening houdend met alle relevante feiten op het ogenblik dat hij een beslissing neemt over de asielaanvraag. Bijgevolg dient de Raad, los van meer nauwkeurige informatie over het specifieke profiel van verzoeker, te beschikken over actuele gegevens aangaande de (veiligheids)situatie in Jalalabad in het algemeen en de positie van ontheemden in deze stad in het bijzonder om het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief te kunnen beoordelen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in de aangegeven mate kan worden bijgetreden in zijn kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Aangezien essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeks-

maatregelen te moeten bevelen, besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN